

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 106/2024
07.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене - адвоката Марка Јовановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу К бр.13/23 од 10.10.2023. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 бр.166/23 од 25.12.2023. године, у седници већа одржаној дана 07. фебруара 2024. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Марка Јовановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу К бр.13/23 од 10.10.2023. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 бр.166/23 од 25.12.2023. године у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, те због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу К бр.13/23 од 10.10.2023. године, окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, за које дело јој је изречена условна осуда, тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљена у року проверавања од једне године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљена је обавезана да суду, на име паушала, плати износ од 3.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Кж1 бр.166/23 од 25.12.2023. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА - адвоката Марка

Јовановића, а пресуда Основног суда у Прокупљу К бр.13/23 од 10.10.2023. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА - адвокат Марко Јовановић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП у вези члана 445, члана 431, члана 427, члана 460, члана 16. и члана 300. став 6. ЗКП, у вези члана 22, члана 25. и члана 28. КЗ, с тим што из образложења произилази да бранилац указује и на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и члана 438. став 2. тачка 1) и 2) ЗКП, те због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, као и због повреда одредаба члана 431. став 2. ЗКП, члана 427. став 5. ЗКП, члана 445. став 5. ЗКП, члана 509. став 1. ЗКП, члана 437. тачка 1) ЗКП, члана 460. став 1. ЗКП и члана 438. став 1. тачка 2) ЗКП, те због повреда одредаба члана 2. и 14. став 2. КЗ, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљену ослободити од оптужбе, те одредити да трошкови поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештења јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), па је након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те по оцени навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, као и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости наводи да је првостепени суд „самовласно и без предлога овлашћеног тужиоца“ у изреку пресуде унео елемент противправности кривичног дела, на који начин је прекорачио оптужбу.

По оцени овога суда, изложени наводи захтева су неосновани, обзиром да је исте наводе, наведене у предметном захтеву, бранилац окривљене изнео и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, па како је Виши суд у Прокупљу, као другостепени, оценио ове жалбене наводе неоснованим и с тим у вези у образложењу своје пресуде на страни 2 став осми изнео довољне и јасне разлоге због чега налази да првостепени суд није прекорачио оптужбу, које Врховни суд у свему прихвата као правилне, то на ове разлоге у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене истиче и да је нижестепеним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП јер су засноване на незаконитом доказу – на записнику о саслушању оштећеног, сачињеном у Основном јавном тужилаштву у Прокупљу, дана 21.12.2022. године. С тим у вези, у захтеву се наводи да окривљена није обавештена о саслушању оштећеног у смислу члана 300. став 1. ЗКП, нити је тужилац у смислу става 6. истог члана прибавио одобрење судије за претходни поступак, при чему су и

одредбе о достављању из члана 246. став 1. у вези члана 300. став 1. ЗКП повређене, обзиром да је окривљеној остављено обавештење о саслушању оштећеног, које накнадно није истакнуто на огласној табли суда, а због чега је овако изведени доказ незаконит.

Одредбом члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, прописано је да битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама овог законика не може заснивати, осим ако је с обзиром на друге доказе очигледно да би и без тог доказа била донесена иста пресуда.

Према стању у списима, правноснажна пресуда није заснована на записнику о саслушању оштећеног сачињеном у Основном јавном тужилаштву у Прокупљу дана 21.12.2022. године, како се то неосновано истиче у поднетом захтеву, већ је заснована на исказу оштећеног са главног претреса одржаног дана 10.10.2023. године, који је, како је то наведено у првостепеној пресуди, у потпуности поткрепљен исказом сведока ББ. Стога по оцени овога суда побијана правноснажна пресуда није заснована на незаконитом доказу, нити је нижестепеним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене неосновано указује, па је захтев у овом делу одбијен као неоснован.

Наводе захтева, у делу у којем бранилац окривљене указује на повреде члана 300. став 1. и став 6. ЗКП у вези члана 246. став 1. ЗКП, односно на одредбе о достављању обавештења окривљеној, Врховни суд одбацује као недозвољене, обзиром да наведене повреде не представљају разлоге због којих у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек због повреде закона, већ би се евентуално могло радити о повредама поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП.

Исти захтев одбијен је као неоснован и у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

С тим у вези, у захтеву се наводи да из изреке првостепене пресуде не произилазе елементи бића кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 1. КЗ, обзиром да речи које је окривљена упутила оштећеном нису могле изазвати осећај угрожености код оштећеног, те да у конкретном случају није постојала озбиљна претња која је објективно подобна да изазове осећај страха и личне несигурности, уз закључак да на страни окривљене није било намере угрожавања сигурности оштећеног.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд оценио је неоснованим, из следећих разлога:

Одредбом члана 138. став 1. Кривичног законика прописано је да кривично дело чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица и да ће се казнити новчаном казном или казном затвора до једне године. Радња извршења основног облика кривичног дела састоји се у употреби претње да ће се напасти на живот или тело неког лица или њему блиског лица, чиме се угрожава сигурност пасивног субјекта која се манифестује у његовом осећају несигурности.

Предметно кривично дело је свршено када је претњом створен осећај угрожености код лица коме се прети. При томе је за постојање дела битно да се ради о озбиљној претњи која код пасивног субјекта изазива неспокојство, узнемирење или страх за живот и телесни интегритет.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, те да из чињеничног описа радњи извршења, датог у изреци првостепене пресуде, произилази да је окривљена критичном приликом у стању урачунљивости, са умишљајем, угрозила сигурност оштећеног претњом да ће напасти на његов живот или тело тако што је дошла до кабинета председника Општине Житорађа и оштећеном ВВ, који се налазио у кабинету председника, упутила речи претње – да ће га убити, а затим се удаљила, након чега се вратила и сведоку ББ рекла да се заклиње у дете да ће убити оштећеног, при чему је била свесна противправности и забрањености свог дела и хтела његово извршење, то из свега јасно произилази да се у описаним радњама окривљене АА стичу сва битна обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, због ког је нижестепеним пресудама и оглашена кривом. Ово стога што је упућена претња окривљене – да ће убити оштећеног, објективно подобна да изазове осећај страха код оштећеног, а што је довољно за постојање предметног кривичног дела. Стога су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене, којима се указује да упућене речи код оштећеног нису могле изазвати осећај угрожености јер није била у питању озбиљна претња, те да окривљена није поступала у намери да угрози сигурност оштећеног, као и да су нижестепене пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени неоснованим.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен, обзиром да се у преосталом делу захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене указује на недозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца у смислу члана 485. став 4. ЗКП – на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, на повреду одредаба члана 445, 431, 427, 460, 16, 427. став 5, 445. став 5, 509. став 1, 437. тачка 1), 438. став 1. тачка 2) и 460. став 1. ЗКП, те на повреду одредаба члана 2, 14, 22, 25 и 28. КЗ, које се при томе образлажу чињеничним питањима и наводима.

Са свега изложеног, а основу одредбе члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић